

Petites Cròniques Toni Piña

El somni d'una nit d'estiu

No sé si dijous vas anar al Majestic. Si no hi vas anar perquè encara no t'havies refet dels quatre dies seguits de festa major passats, et vull recomanar que hi vagis avui. Ves-hi a veure «El somni d'una nit d'estiu». Ves-hi. Ves-hi, encara que t'hagin dit que és una lluna.

Es possible que algun saviàs, t'hagi malparlat d'aquesta pel·lícula. És clar que el parer dels saviassos és sempre digne de respecte; però aquesta vegada creu aquest teu amic que no tira per savi i ves a veure aquest somni meravellós.

Si pots, ves-hi amb els teus petits; i tu també, quan entris al cinema, situa't com si fossis un infant. Fes-te el càrrec que vas a veure un conte de fades o que et poses a somniar les coses més belles i inverossímils que mai se t'hagin pogut ocórrer.

Sobretot, no et vulguis recordar de les pel·lícules de gangsters, ni d'aquestes que fan tanta por, ni d'aquestes altres que els protagonistes es besen tant, tan bé i amb petons de tanta llargada que t'arriben a fer glatir.

Si saps oblidar-te d'aquesta mena de cinema de cada dia, fet amb els mateixos motllos i molt sovint amb la mateixa mortandad, jo t'asseguro que aquest «Somni d'una nit d'estiu» trobaràs que és ben bé d'estiu, que és quan les nits són més curtes i em beneiràs i estaràs content d'haver-me cregut.

Tot el film és una meravella que no has d'esforçar-te gens per a entendre-la. Com no has d'esforçar-te per saber si t'agrada una flor o si trobes bella una dona. Com no t'has d'esforçar per entendre que una tonada bonica fa embadalir-te i et fa saltar d'alegria.

Ves al Majestic i regala't amb les visions poètiques del somni meravellós que ha immortalitzat els senyors Shakespeare i Mendelssohn, amb qui ja saps que jo no hi tinc cap mena de tracte ni amistat. Veuràs que, gràcies al senyor Max Reinhardt, el cinema ha adquirit un to i una jerarquia en reproduir el somni d'aquells dos senyors.

Si hi vas, ja em diràs que t'ha semblat la farsa que humanitza i dona versemblança a la fantasia del poeta somniador, i si t'ha agradat la música que va seguint l'acció de l'obra.

Fixa't en la bellesa de la fotografia i admira't del treball magnífic del petit «Puck», que és un artista senzillament genial.

Meravella't amb les dances en el bosc i amb els mil petits detalls que són acompanyats per lograr aquesta obra sense parella en el cinema.

I no et creguis cap savi. Recordat que fan més soroll cent savis d'aquests que criden que van al cinema, que tots els que callem fins i tot quan veiem que un pinxo qualsevol malmet a cops de puny un regiment de policies armats de metralladores, amagats dintre carros blindats i proveïts de gasos asfixiants.

PLÀCID

Toni Piña, de Mallorca, ha passat uns dies en nostra ciutat a casa dels seus parents senyors Ang és.

Toni Piña ha mostrat sempre ver afecte a les coses de nostra ciutat. No és estrany, doncs, que ens afanyem a correspondre al seu afecte i que ens interressi tot el que es relacioni amb el bon amic.

Ara el senyor Piña ha sol·licitat, i ha obtingut, la jubilació en el seu càrrec de secretari de l'Alcaldia de Palma de Mallorca. A 66 anys, i quan en feia més de 40 que ocupava el càrrec, el funcionari exemplar ha demanat que el deixin reposar. I l'Ajuntament i la Premsa tota de Mallorca han bo cat els seus elogis a l'insigne mallorquí.

Per acord d'aquell Ajuntament serà col·locada una placa d'argent al despatx que fins ara ha ocupat el senyor Piña, qui ha servit 66 alcaldes — i els ha fet quedar bé — i els seus companys funcionaris del Municipi li han ofert còpia taquígràfica dels parlaments que els representants de tots els sectors polítics pronunciaren en la sessió que fou acordat accedir a la seva petició. Els periòdics de tendència més oposada coincideixen en els seus elogis al gentleman, a l'home actiu i intel·ligent que és Antoni Piña. I tots coincideixen també en que, pel seu dinamisme i la seva activitat i pel seu gran afecte a tot el que és Mallorca — i amb Mallorca es relacioni — és impossible que es retiri a reposar.

Ens és grat de recollir aquests elogis al bon amic i estimat company, al qui desitgem forces anys per a gaudir del repòs que ha demanat i que creiem també que no el privarà de les seves activitats de sempre.

Invocació a St. Jordi

*Camins llargs sense dressera
de mil mons que us han fressat.*

*Amb perjada de quimera
un a un tots han passat.*

*Ombra i ànima que vola.
Cavaller amb corser blanc.*

*A la tarda que s'escola
hi ha un penó brodat de sang.*

*Per als prat, focs de roselles
lluens sempre cara al cel
i en els ulls de les donzelles
hi ha claror d'algun estel.*

*Patró excels de Catalunya!
oh, Sant Jordi benaurat!
Porta llum de terra llunya
i un sospir de llibertat*

*Nostra terra, sempre santa,
que hi llueix tan bell el sol,
te un ocell que sempre hi canta
i un estel que emprèn el vol.*

*Té un sospir ple d'enyorança
dins del blau de cada mar
i unes ales d'esperança
que sabran bé prou volar.*

*El camí ja us espera
seguirà vostre carrera
a través d'uns móns gegants.*

Fulles Dominicals

DLXXXVI

Era a començaments del 1932 i en un cafè, que oïrem quelcom que ens va fer caure en preocupació i angoixa. A la taula propera de la que nosaltres érem i prenem un refresc, hi havia una penya de senyors que parlaven en veu baixa i amb aquella actitud dels conciablers misteriosos. El qui portava la veu cantant era un senyoràs, tipus de marquès o comte (tal com la nostra imaginació, quan érem infants, ens representava un marquès o un comte) i preocupat de que les seves sentències s'oïssin de més enllà del cercle dels seus corifeus. Parlava poc, però solemne, i els seus gestes eren d'orador tribunicí. Després ens asabentàrem que aquell senyoràs era una figura política de relleu en el règim passat.

La seva manifestació més ferma i la que més ens preocupà, fou aquesta: «Haveu de desenganyar vos: la República és un cul d'espelma que s'esgota per moments. Si cal, serà suficient una lleu bufada nostra per a extingir-la».

Poiser tenia raó llavors aquell pseudoprofeta. La República del 1931, segons la nostra humil opinió, fou per a molts, no una afirmació, sinó una negació, i les coses, com els moviments negatius, no són perdurables. A molts dels republicans del 14 d'Abril del 1931 el que més els astorà i sorprengué, si-gué precisament la República. No sabem quina idea en tenien d'un canvi de règim ni del règim republicà. Creiem que es pensaven que la cosa era qüestió de canvi de bandera i d'himne i de la fugida del rei. Tota altra cosa no havia de sommare's. Per això les paraules d'aquell polític tenien un fons d'amarga veracitat, i nosaltres no volíem enganyar-nos amb eufòria, eufòria i eufòria.

Però les equivocacions de cinc anys han fet més que les prèdiques d'un segle. El no haver volgut governar en republicà autèntic, ha redreçat l'ànima del republicanisme i els que en 1931 votaren contra la monarquia, ara voten per la República, que no és el mateix, encara que ho sembli.

En resum, que aquest 14 d'Abril del 1936 ha estat un 14 d'Abril d'affirmació republicana i no de negació monàrquica, i sots aquest aspecte ha d'ésser constructiu i eficient. La República avui no és un cul d'espelma, és una teia abrandida; si es bufés no s'apagaria, sinó que allargassant la flama, seria un greu perill d'incendi.

Mes, no cal tot això; res d'això! Deixeu, doncs, que la teia crami eternalment, puix que la flama és llum, és claror que ha d'il·luminar els camins de la cultura. I la cultura és el signe símbol de la República.

L'ALTRE

*Sera llarga la volada
de la patria alliberada
aquell temps que forem grans!*

F. POLLS i VALLS